

Sygnatura akt V GC 972/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 19-04-2018 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Szczepańska

Protokolant: p.o. sekretarz sądowy Malwina Lisowska

po rozpoznaniu w dniu 05-04-2018 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 42.790,92 zł (czterdzieści dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt złotych 92/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 41.906,68 zł od dnia 18.07.2015r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 882,24 zł od dnia 21.12.2017r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.713,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Koninie)

kwotę 4.417,10 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Iwona Szczepańska

Sygn. akt: V GC 972/16

UZASADNIENIE

Powódka K. W. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą K. W. (...) w Ś. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 41 906,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 18.07.2015 r., do dnia zapłaty , a także kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że kwota jaką dochodzi pozwem stanowi wypłatę odszkodowania za straty powódki w związku z wyłączeniem pojazdu z eksploatacji, z powodu uszkodzenia w wyniku kolizji spowodowanej przez ubezpieczonego u pozwanej.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że strony umowy z 07.04.2014 r., określiły zasady korzystania z pojazdów zastępczych w sytuacji awarii autokaru, w tym poprzez podstawienie autokaru zastępczego jedynie z listy autokarów wskazanych w załączniku nr 2 umowy. Pozwana stanęła na stanowisku, że powódka w żaden sposób nie wykazała, by

nie miała możliwości zastąpienia uszkodzonego autokaru z załącznika nr 2 i by nie była w stanie tym samym wykonać zlecenia zgodnie z umową. Nadto powódka nie przedstawiła szczegółowych wyliczeń, a przede wszystkim dokumentów które potwierdziłyby poprawność jej twierdzeń.

Pismem procesowym z 20.12.2017 r., powódka rozszerzyła powództwo o dalszą kwotę 882,24 zł wnosząc o jej zasądzenie wraz z odsetkami od dnia 21.12.2017 r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi pozwana podtrzymała w całości dotychczasowe stanowisko i wniosła również o oddalenie powództwa co do rozszerzonej części żądania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powódka zawarła z firmą (...) umowę świadczenia usług autokarowego przewozu osób w transporcie międzynarodowym na liniach regularnych zagranicznych i krajowych. Umowa obejmowała 3 autokary podstawowe w okresie całorocznym oraz co najmniej 1 autokar dodatkowy w terminach od 16.06. do 14.09, od 24.10 do 07.11, od 13.12 do 15.01, 10 dni przed do 10 dni po Ś. Wielkanocnych oraz jeśli termin Ś. Wielkanocnych nie pokrywa się lub częściowo pokrywa z terminem tzw. „długiego weekendu” to dodatkowo od 25.04. do 10.05. Strony zastrzegły, że w przypadku braku możliwości podstawienia autokaru lub awarii autokaru w trakcie realizacji zlecenia, Zleceniobiorca musi bezzwłocznie poinformować o tym Zleceniobiorcę i zapewnić natychmiastową zamianę na inny autokar. Jako autokar zastępczy może być wykorzystywany jedynie pojazd wymieniony w załączniku nr 2 do umowy. Strony umowy określiły minimalne standardy autokaru zastępczego. Strony ustaliły stawkę za 1 km pokonany na terenie Polski w wysokości 3,30 zł oraz na terenie Niemiec w wysokości 3,15 zł. Powyższą umową były objęte autokary marki (...) o nr rej. (...). Przejazdy świadczone na rzecz firmy (...) odbywały się liniowo w cyklu 4-dniowym tj. pierwszy dzień – wyjazd z Polski, drugi dzień – przyjazd do Niemiec, trzeci dzień – wyjazd z Niemiec, czwarty dzień – przyjazd do Polski.

Dowód: umowa k. 6-7; załącznik nr 2 k. 8; faktury VAT k. 9-12; zeznania świadka M. W. k. 78 akt.

W trakcie prowadzenia działalności gospodarczej, wynagrodzenie kierowców zatrudnionych u powódki kształtowało się od 1600 do 1680 zł. Nadto powódka wypłacała kierowcom diety z tytułu zagranicznych podróży służbowych. Pojazdy powódki spalały średnio 27,94 l/100 km trasy.

Dowód: umowa o pracę k. 61-63; rozliczenie kosztów zagranicznej podróży służbowej k. 64-67; karta paliw k. 68 akt.

W dniu 04.08.2014 r., na terenie Niemiec, miała miejsce kolizja drogowa. Jej sprawcą był kierowca był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych świadczonych przez pozwaną. W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia autokaru marki (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność powódki.

Dowód: bezsporne, nadto dokumenty składające się na akta szkody.

Ustalenie zakresu uszkodzeń i naprawy oraz technologiczny czas naprawy obejmował okres od 04.08.2014 r., do 14.09.2014 r., tj. 42 dni.

Dowód: bezsporne, nadto dokumenty składające się na akta szkody.

Powódka dysponuje 10 autokarami o wysokim standardzie spełniające wymogi umowy z 07.04.2014 r. Z uwagi na to, że w powyższym okresie panował wysoki sezon turystyczny, pozostałe autokary spełniające wymogi firmy (...) wykonywały przewozy dla innych kontrahentów i powódka nie miała możliwości podstawienia pojazdu zastępczego. W związku z powyższym firma (...) zleciła świadczenie usługi w zakresie autokaru dodatkowego innej firmie.

Dowód: wyjaśnienie k. 69; zeznania świadka M. W. k. 78 akt.

W związku z poniesionymi szkodami powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 41 906,68 zł tytułem rekompensaty strat. W odpowiedzi pozwana wezwała powódkę do przedłożenia szeregu dokumentów. Powódka przedstawiła

pozwanej oświadczenie o tym, że przedmiotowy autokar od dnia kolizji nie wykonywał dalszych kursów zgodnie z zawartą umową z firmą (...), a z uwagi na brak autokaru zastępczego zlecenie wykonania przewozu otrzymała inna firma przewozowa.

Dowód: pismo powódki z 01.07.2015 r., k. 13; pismo pozwanej z 17.09.2015 r., k. 14; oświadczenie k. 15 akt.

Pozwana po dokonaniu własnych szacunków dotyczących utraconych dochodów powódki, decyzją z 15.12.2015 r., odmówiła wypłaty odszkodowania.

Dowód: dokumenty składające się na akta szkody.

Centrum Operacyjnego Likwidacji S. i Świadczeń w W. w imieniu powódki wezwało pozwaną do zapłaty kwoty 41 906,68 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 28.10.2016 r.

Dowód: wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia k. 16 akt.

Łączne utracone korzyści finansowe przez Przedsiębiorstwo (...) K. W. za okres od 04.08.2014 r., do 14.09.2014 r., w związku z wyłączeniem autokaru (...) o nr rej. (...) i nr bocznym 393 z eksploatacji na skutek zdarzenia z 04.08.2014 r., wynosi 42 790,92 zł. Działalność przewozów autokarowych jest zyskowna tylko w sytuacji, gdy autokar przejeżdża miesięcznie relatywnie bardzo dużą ilość kilometrów, czyli stopień jego wykorzystania jest co najmniej wysoki. W przeciwnej sytuacji, a mianowicie gdy autokar nie jest wykorzystywany lub przejeżdża niewiele kilometrów, przynosi przedsiębiorstwu, a tym samym jego właścicielowi stratę finansową tj. utracone korzyści. Stratę w postaci utraconych korzyści finansowych ponosi również kierowca autokaru, gdyż co najmniej część jego wynagrodzenia uzależniona jest od liczby m. in. zrealizowanych kursów, czy przejechanych kilometrów. Przedsiębiorstwo powódki w latach 2013 i 2014 znajdowało się w dobrej oraz bardzo dobrej sytuacji finansowej. Rentowność sprzedaży przedsiębiorstwa powódki w latach 2013-2014 mierzona stosunkiem zysku ze sprzedaży do przychodów ze sprzedaży wyniosła 9,5 oraz 3,4%.

Dowód: opinia biegłego R. P. k. 111-271; opinia uzupełniająca k. 331-332 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości, albowiem ich treść i autentyczność nie została przez strony zakwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności podważające ich autentyczność. Jednakże dokumenty te stanowiły w większości dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Na podstawie art. 233 k.p.c., Sąd dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów, uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Postanowieniem z 05.04.2018 r., Sąd pominął wnioski i dowody zgłoszone przez pełnomocnika pozwanej w piśmie z 03.04.2018 r., na podstawie art. 207 § 6 k.p.c., jako spóźnionego. Doręczając opinię Sąd zobowiązał strony do wniesienia zarzutów w terminie 7 dni. Pismem z 20.12.2017 r., pełnomocnik pozwanej wniósł o wydłużenie terminu do wniesienia zarzutów o co najmniej 14 dni. Sąd przychylił się do w/w wniosku i zarządzeniem z 28.12.2017 r., wydłużył termin do złożenia zarzutów zgodnie z wnioskiem. Pełnomocnik pozwanej przedłożył dokument stanowiący uwagi do opinii biegłego dopiero w dniu 04.04.2018 r. Równocześnie powyższy dokument był datowany na 27.01.2017 r. Pełnomocnik pozwanej nie tylko złożył zarzuty po terminie wydłużonym zarządzeniem z 28.12.2017 r., ale również świadomie przedłożył dokument stanowiący uwagi do opinii na dzień przed wyznaczoną rozprawą, podczas gdy dysponował nim już od 27.01.2017 r. Tym samym pominięcie dowodu z w/w dokumentu było w pełni uzasadnione.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka M. W. ponieważ były one jasne, rzeczowe, logiczne oraz uzupełniały się wzajemnie, a ponadto w pełni korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd podzielił także wnioski wynikające z opinii biegłego R. P., sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania oceniając ją jako rzetelną, jasną i w pełni wyczerpującą. Biegły w sposób kompleksowy i rzeczowy odniósł się do przedmiotu opinii. Biegły przedstawił metodologię swoich obliczeń oraz dane zestawione w tabelach, stanowiące podstawę tych obliczeń. Nadto do opinii została załączona cała dokumentacja stanowiąca dane źródłowe, co pozwoliło Sądowi na weryfikację twierdzeń biegłego. Przybyły na rozprawę w dniu 05.04.2018r. biegły, ustosunkowując się do zarzutów pełnomocnika pozwanej, wskazał że skala działalności przedsiębiorstwa powódki była bardzo duża, jak również powódka osiągała bardzo duży dochód, stąd przyjęcie że tabor powódki był wykorzystywany w 100% dla świadczenia usług poza granicami kraju znajduje swoje uzasadnienie. Nadto biegły badał całą siatkę kursów realizowanych przez uszkodzony autokar i umieszczenie na fakturze (...) nr bocznego 390 o nr rej. (...) jest wynikiem zapewne omyłki fakturzystki. Oprócz tej siatki kursy uszkodzonego autokaru były również weryfikowane przez delegacje wystawiane na kierowców, którzy byli przypisani do tego autokaru. W tabeli 5 i 6 opinii zostały wyszczególnione dodatkowe koszty, które umniejszają utracone korzyści, ale są to koszty oparte na materiale dowodowym i konieczne były do wydania rzetelnej opinii.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W okolicznościach niniejszej sprawy powództwo było sporne co do zasady, jak i wysokości.

Podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia stanowi art. 822 k.c. który głosi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Natomiast art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. stanowi, że samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Według art. 361 § 2 k.c., odszkodowanie winno rekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę. Pod pojęciem szkody należy rozumieć uszczerbek majątkowy, na który składają się strata i utracony zysk. Utracone korzyści podlegają ocenie z perspektywy stopnia prawdopodobieństwa uzyskania korzyści. Jeśli jest dostatecznie wysoki – roszczenie odszkodowawcze będzie uzasadnione. Nie wystarczy natomiast samo istnienie szansy osiągnięcia zysku.

Odnosząc się do okoliczności niniejszej sprawy należy wskazać, że powódka wykazała, iż na skutek uszkodzenia autokaru marki (...) o nr rej. (...) w dniu 04.08.2014 r. oraz czasu jego naprawy, który obejmował okres 42 dni, pozwana nie miała możliwości świadczenia usług autokarowego przewozu na podstawie umowy zawartej z firmą (...). Zdarzenie miało miejsce w okresie wysokiego sezonu turystycznego powódka nie dysponowała środkami niezbędnymi na realizację w/w usług. Powódka w swojej flocie dysponowała 10 autokarami spełniającymi kryteria firmy (...). Umowa obejmowała świadczenie usług 3 autokarami podstawowymi w okresie całorocznym oraz 1 autokar dodatkowy w okresie wysokiego sezonu turystycznego. W zdarzeniu z dnia 04.08.2014 r., brał udział właśnie autokar dodatkowy. Powódka nie miała możliwości podstawienia autokaru zastępczego, ponieważ pozostałe 6 autokarów świadczyło usługi na rzecz pozostałych kontrahentów, a pozostałe autokary nie spełniały warunków określonych przez

firmę (...). Twierdzenia powódki znajdują potwierdzenie nie tylko w zeznaniu świadka, ale również w dokumentach prowadzonego przez powódkę przedsiębiorstwa. Skala działalności przedsiębiorstwa powódki była bardzo duża. Powódka osiągała również bardzo duży dochód, stąd przyjęcie że tabor powódki był wykorzystywany w pełnym zakresie dla świadczenia usług poza granicami kraju znajduje swoje uzasadnienie.

Zatem brak świadczenia usług autokarowego przewozu na rzecz firmy (...) spowodował, że powódka utraciła szansę uzyskania korzyści tj. zapłaty za świadczenie przewozu liniowo na trasie Polska-Niemcy. Firma (...) zleciła wykonywanie w/w połączenia innemu przedsiębiorstwu, co w konsekwencji doprowadziło do skutku jakim było nieuzyskanie przez powódkę możliwości uzyskania wynagrodzenia.

Powyższe przedkłada się na ujemne dla powódki konsekwencje finansowe, rodzące odpowiedzialność po stronie pozwanej. Bowiem z uwagi na zdarzenie z 04.08.2014 r., powódka nie otrzymywała wynagrodzenia za świadczenie usługi firmie (...), którego z przyczyn leżących po stronie kierowcy objętego ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych świadczonych przez pozwaną, nie osiągnęła.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że łączne utracone korzyści finansowe przez powódkę za okres od 04.08.2014 r., do 14.09.2014 r., w związku z wyłączeniem autokaru (...) o nr rej. (...) i nr bocznym 393 z eksploatacji na skutek zdarzenia z 04.08.2014 r., wynoszą 42 790,92 zł. Działalność przewozów autokarowych jest zyskowna tylko w sytuacji, gdy autokar przejeżdża miesięcznie relatywnie bardzo dużą ilość kilometrów, czyli stopień jego wykorzystania jest co najmniej wysoki. W przeciwnej sytuacji, a mianowicie gdy autokar nie jest wykorzystywany lub przejeżdża niewiele kilometrów, przynosi przedsiębiorstwu, a tym samym jego właścicielowi stratę finansową tj. utracone korzyści. Stratę w postaci utraconych korzyści finansowych ponosi również kierowca autokaru, gdyż co najmniej część jego wynagrodzenia uzależniona jest od liczby m. in. zrealizowanych kursów, czy przejechanych kilometrów. Przedsiębiorstwo powódki w latach 2013 i 2014 znajdowało się w dobrej oraz bardzo dobrej sytuacji finansowej. Rentowność sprzedaży przedsiębiorstwa powódki w latach 2013-2014 mierzona stosunkiem zysku ze sprzedaży do przychodów ze sprzedaży wyniosła 9,5 oraz 3,4%.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na podstawie w/w przepisów uwzględnił w całości dochodzone roszczenie, o czym orzekł w pkt. I wyroku.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c., zasądzając je w granicach żądania powódki.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7 713 zł tytułem kosztów procesu. Na powyższą kwotę złożyła się opłata od pozwu w wysokości 2 096 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 3 617 zł oraz kwota 2 000 zł tytułem zaliczki na poczet kosztów opinii biegłego.

Sąd na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Koninie) kwotę 4 417,10 zł tytułem kosztów opinii biegłego niepokrytej z zaliczki powódki oraz uzupełniającej opłaty od pozwu przy zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na okoliczność, iż Sąd rozstrzygając o kosztach procesu oparł się na przepisach art. 98 k.p.c., w całości obciążając nimi pozwaną, również nieuiszczone koszty sądowe winny obciążać pozwaną w całości.

SSR Iwona Szczepańska